

«Ορθόδοξη Εκκλησία και θρησκευτική δεισιδαιμονία»

Εισήγηση Μητροπολίτου κ. Γαβριήλ στις εργασίες του 52^{ου} Ιερατικού Συνεδρίου της Ιεράς Μητροπόλεως Γερμανίας και Εξαρχίας Κεντρίας Ευρώπης

Μόναχο, 31 Οκτωβρίου-3 Νοεμβρίου 2022

Είναι μεγάλη η χαρά και ιδιαίτερη η τιμή που αισθάνομαι, βρισκόμενος σήμερα ενώπιόν σας, εδώ στην ιστορική και πολυπολιτισμική πόλη του Μονάχου, εδώ που χτυπά η καρδιά της Ορθόδοξης Ευρώπης, προκειμένου να συμμετάσχω στις εργασίες του 52^{ου} Ιερατικού Συνεδρίου της καθ' Υμάς Ιεράς Μητροπόλεως.

Επιτρέψτε μου, αρχικά, να εκφράσω προς Υμάς Σεβασμιώτατε Γέροντα, αλλά και προς τους κατά πάντα άξιους συνεργάτες σας, κληρικούς και λαϊκούς, τις ευγνώμονες ευχαριστίες μου τόσο για την ευγενή πρόσκληση, όσο και για την γενναία φιλοξενία, καθώς και τα ειλικρινή συγχαρητήριά μου για το άρτια οργανωμένο Ιερατικό αυτό Συνέδριο.

Βεβαίως, το θέμα για το οποίο με καλέσατε να μιλήσω, αφορά ένα μείζον, διαχρονικό και αρκετά δαιδαλώδες ζήτημα, που έχει απασχολήσει και συνεχίζει να απασχολεί την Αγία μας Εκκλησία ήδη από την αρχή της ιδρύσεώς της και αυτό δεν είναι άλλο από την θρησκευτική δεισιδαιμονία.

Είναι γεγονός ότι η Εκκλησία, ήδη από τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες, ήλθε σε ανοιχτή σύγκρουση με την πρωτόγονη θρησκευτικότητα, όπως χαρακτηριστικά αποκαλείται, ήτοι την ειδωλολατρία, τη μαγεία, τις προλήψεις και γενικότερα τις θρησκευτικές δεισιδαιμονίες. Άλλωστε, οι αιματηροί διωγμοί των πρώτων αιώνων, που κόστισαν αμέτρητες ζωές

χριστιανών, οι οποίοι σήμερα κοσμούν το μαρτυρολόγιο της Εκκλησίας μας, δεν ήταν παρά αποτέλεσμα της φοβερής αυτής αναμετρήσεως, ήτοι του χριστιανισμού με τον πρωτογονισμό και την ειδωλολατρία.

Ο πρωτόγονος άνθρωπος ήταν κατεξοχήν δεισιδαίμων, αφού πάντοτε αναζητούσε τα αίτια των φαινομένων που δεν μπορούσε να εξηγήσει. Απομακρυσμένος από τον Θεό και βυθισμένος στο σκότος της ευαγγελικής άγνοιας κατέληγε να θεοποιεί τα άψυχα ή και έμψυχα κτίσματα και γινόταν δέσμιος των προλήψεων. Πηγή των δεισιδαιμονιών υπήρξε ο φόβος, που ένιωθε ο άνθρωπος μπροστά στις άγνωστες και ισχυρότερες από αυτόν δυνάμεις κυρίως της φύσεως. Επειδή είχε σχηματίσει την εντύπωση, ότι οι δυνάμεις αυτές, ως άγνωστες, ήταν συνεπώς και επικίνδυνες για τη ζωή του, αφού στιδήποτε ξένο, άγνωστο ή και ασυνήθιστο, μη αποδεκτό στην κοινή αντίληψη ήταν και κατά συνέπεια εχθρικό, άρχισε να λαμβάνει προληπτικά μέτρα, για να αποφύγει τις βλαπτικές ενέργειες τους, που αυτές έμελλε να του προξενήσουν.

Με τον τρόπο αυτό, όλες οι εκδηλώσεις της ζωής του πρωτόγονου ανθρώπου συνδυάστηκαν με αναρίθμητα είδη δεισιδαιμονιών ή και προλήψεων: πρόσωπα και πράγματα, ζώα και πτηνά, φυσικά φαινόμενα και καταστάσεις της ζωής, ζωή και θάνατος, χώρος και χρόνος. Στα πάντα οι αρχαίοι άνθρωποι αντίκρουζαν το κακό, την καταστροφή, τη «θεομηνία», τον κίνδυνο, τον θάνατο. Υπό την έννοια αυτή, γεγονότα που απλώς συνέβαιναν στη ζωή και δεν είχαν καμία απολύτως σχέση μεταξύ τους, θεωρούνταν πως είχαν άμεσα αποτελέσματα με τη ζωή, και συνήθως δυσάρεστα.

Άλλοτε μάλιστα ερμηνεύονταν ως οιωνοί. Για παράδειγμα η «οιωνοσκοπία», η οποία αναπτύχθηκε σε ποικίλα συστήματα και πολιτισμούς, στον Όμηρο ήταν η τέχνη να ερμηνεύει κανείς την θέληση των θεών και περιορίζονταν στην παρατήρηση των πτηνών (από όπου

έλαβε και το όνομα: «οίωνός» =πτηνό), αλλά και σε κάποια ξαφνικά μετεωρολογικά φαινόμενα (κεραυνός, αστραπές) ή και κάποια σημεία. Έτσι, μέσα από αυτές τις δεισιδαιμονίες, πάσχιζε ο άνθρωπος όχι μόνο να δώσει εξήγηση στην ύπαρξη του κόσμου και των φαινομένων του, αλλά και να μετριάσει την ανασφάλειά του.

Η έννοια όμως της δεισιδαιμονίας λαμβάνει συχνά μία διττή σημασία. Ο έγκριτος θεολόγος και πολυγραφώτατος συγγραφέας αείμνηστος Βασίλειος Μουστάκης στον Δ' τόμο της Ηθικής και Θρησκευτικής Εγκυκλοπαίδειας (1964) περιγράφει την έννοια της «δεισιδαιμονίας» ως εξής: «η λέξις», αναφέρει χαρακτηριστικά «στην αρχαία ελληνική γραμματεία έχει αγαθή έννοια, η οποία σημαίνει τον οφειλόμενο φόβο και σεβασμό προς το Θεϊόν»¹. Με λίγα λόγια, θα λέγαμε, ότι υποδηλώνει την ευλάβεια. Άλλωστε, αυτό μπορούμε να το συμπεράνουμε μέσα από το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, όταν ο Απόστολος των εθνών Παύλος, στεκόμενος στο μέσο του Αρείου Πάγου, απευθύνεται στους Αθηναίους και λέγει: «ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ»².

Συνεχίζοντας ο αείμνηστος θεολόγος την ερμηνεία του λήμματος δεισιδαιμονία, αναφέρει, κάνοντάς την πιο συγκεκριμένη: «σημαίνει», επίσης λέγει, «ὅμως και την νοσηρὰν περιδεὰ ευλάβεια, η οποία δεν έχει καθαρὰ και ορθή θρησκευτική αντίληψη. Ο δεισιδαίμων, υπό την δευτέρα αυτή έννοια, η οποία και επικράτησε, είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος αναμειγνύει στην διάνοια, τα αισθήματα και τις πράξεις του στοιχεία ξένα, αντίθετα και ευτελή σε σχέση προς το αληθές περιεχόμενο της πίστεως. Τούτο οφείλεται στην ελλιπή θρησκευτική διαφώτιση, το υπανάπτυκτο της

¹ Μουστάκης Β., «Δεισιδαιμονία», ΘΗΕ 4, τ. 4, 1964, 991-992.

² Πραξ. 17, 22.

σκέψεως, καθώς και σε υποσυνείδητες τάσεις που συνδέονται με αμαρτωλές ροπές και πάθη...»³.

Συνεπώς, η δεισιδαιμονία οφείλεται στην απουσία εκκλησιαστικού φρονήματος και ο βαθμός της σχετίζεται με το μορφωτικό επίπεδο του καθενός. Πρόκειται λοιπόν, θα λέγαμε, για πνευματική πτωχεία ή ακόμη και για πνευματικό αναλφαβητισμό.

Είναι γεγονός ότι, παρά το διάβα τόσων αιώνων και παρά την εξέλιξη της επιστήμης, με τις τεχνολογικές ανακαλύψεις και τις ιατρικές κατακτήσεις να είναι σήμερα εκπληκτικές, πολλοί άνθρωποι συνεχίζουν να παραμένουν δέσμιοι των αρχαίων καταβολών τους, μένοντας αγκιστρωμένοι σε πρωτόγονες δεισιδαιμονίες, προλήψεις και θρησκοληψίες. Έτσι, ενώ θα ανέμενε κανείς ότι η τεχνολογική πρόοδος θα σήμαινε και την απελευθέρωση του ανθρώπου από τις νοσηρές πρωτογονικές πρακτικές του παρελθόντος, πολλοί δυστυχώς είναι εκείνοι και μάλιστα χριστιανοί, που συνεχίζουν εκούσια να επιλέγουν να χάνουν την ψυχική τους ειρήνη, να βασανίζουν το πνεύμα τους και να ταλαιπωρούνται από παράλογες ή και επικίνδυνες αντιλήψεις, στρεφόμενοι είτε σε παραθρησκευτικές οργανώσεις, είτε σε μαγεία και δεισιδαιμονίες ή ακόμη και σε διάφορες άλλες πλάνες.

Υπό το πνεύμα αυτό, η θρησκευτική δεισιδαιμονία συνεχίζει να υπάρχει και να επηρεάζει δυσμενώς το βίο των ανθρώπων. Είναι μάλιστα ένα φαινόμενο που παρουσιάζει σήμερα, θα λέγαμε, εντυπωσιακή έξαρση, καθώς πέρα από τις θρησκευτικές έχει κοινωνικές και πολιτικές προεκτάσεις, καθώς η μαγεία και γενικότερα η δεισιδαιμονία συνδέεται τόσο με την πνευματική ατμόσφαιρα της εποχής⁴, όσο, όπως αναφέραμε, και με το πνευματικό επίπεδο των ανθρώπων.

³ Μουστάκης Β., «Δεισιδαιμονία», *ΘΗΕ* 4, τ. 4, 1964, 992.

⁴ Nilsson M., *Η πίστη των Ελλήνων*, μτφρ. Ι.Κ. Μαζαράκη- Αινιάν, Αθήνα-Γιάννινα, 1998, σ. 227.

Παρά τις ατελείτητες κατηχήσεις, παρά τις συνεχείς πνευματικές νουθεσίες της Εκκλησίας, πολλοί είναι εκείνοι, που καίτοι θέλουν να ονομάζονται χριστιανοί, δεν θέλησαν ή δεν μπόρεσαν να αντέξουν να γνωρίσουν ή να αναζητήσουν την αλήθεια του Ευαγγελίου, αναπτύσσοντας έτσι λανθασμένους τρόπους πνευματικότητας. Το χειρότερο από όλα είναι ότι οι ίδιοι θεωρούν, πως οι παράδοξοι αυτοί τρόποι που ακολουθούν ανήκουν στον χώρο της χριστιανικής πίστεως. Η άγνοια και η σύγχυση είναι πλέον προφανής.

Βεβαίως, όταν ομιλούμε για άγνοια δεν εννοούμε μόνο την άγνοια βασικών γνώσεων της ορθόδοξης θεολογίας, αλλά ευρύτερα την άγνοια περί Θεού. Και αυτή, σύμφωνα με τους Πατέρες της Εκκλησίας, οφείλεται στα πάθη της ψυχής, η οποία και αποτελεί μάλιστα την πρωταρχική αιτία εμφανίσεώς τους. Στο σημείο αυτό ο λόγος του Αγίου Μαξίμου του Ομολογητού είναι χαρακτηριστικός: *«Τό τοίνυν κακόν ἐστιν, ὡς προέφην, ἡ ἄγνοια τῆς ἀγαθῆς τῶν ὄντων αἰτίας· ἥτις τόν μὲν νοῦν πηρώσασα τόν ἀνθρώπινον, τήν αἴσθησιν δέ τρανώως διανοίξασα, τῆς μὲν θείας γνώσεως παντελῶς αὐτόν ἀπεξένωσεν· τῆς δέ τῶν αἰσθητῶν ἐμπαθοῦς ἐπλήρωσε γνώσεως»*⁵. «Το κακό», μας λέει ο μεγάλος αυτός Πατέρας της Εκκλησίας μας, «είναι η άγνοια της αγαθής αιτίας των όντων, η οποία τυφλώνοντας το νου του ανθρώπου και διανοίγοντας διάπλατα την αίσθηση, αποξένωσε το νου τελείως από τη θεία γνώση και τον γέμισε από την εμπαθή γνώμη αισθητών».

Πράγματι, μολονότι η χριστιανική πίστη μεταμορφώνει τον άνθρωπο, δίνοντάς του την δυνατότητα της «καινῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς», η οποία καλλιεργείται με την ένταξη και την διατήρηση του πιστού μέσα στο σώμα του Χριστού, «ὃ ἐστιν ἡ Ἐκκλησία»⁶, εντούτοις οι προληπτικοί

⁵ Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, *Πρός θαλάσσιον*, PG90, 257A.

⁶ Κολ. 1,26.

άνθρωποι λησμονούν την μεγάλη αυτή αλήθεια και αντ' αυτού προτιμούν να υποδουλώνονται σε αφελείς και παράλογες προλήψεις.

Αντιμετωπίζουν πολλές φορές, ή και συμμετέχουν στα ιερά Μυστήρια της Εκκλησίας, προσμένοντας από αυτά άμεσα και μαγικά αποτελέσματα. Τα θεωρούν, θα λέγαμε, πράξεις υπερφυσικές με μαγικές ιδιότητες και όχι φανερώσεις ή και μυστηριακές λειτουργίες του Σώματος του Χριστού, κατά τρόπο, ώστε να εξεικονίζουν και να προλαμβάνουν την αλήθεια και της ζωής της Βασιλείας. Με την νοσηρή αυτή θεώρηση επιθυμούν να φέρουν τον Θεό στα δικά τους μέτρα. Εκβιάζουν το θέλημα Του, γίνονται εμμονικοί και αναμένουν από τον Κύριο να ενεργεί όπως και όποτε εκείνοι επιθυμούν. Βεβαίως, οι εμμονές αυτές οδηγούν πολλές φορές τους πιστούς σε άλλα επικίνδυνα μονοπάτια.

Υπό το πνεύμα αυτό, δεν είναι σπάνιο στις μέρες μας, στο σώμα της Εκκλησίας να εμφανίζεται το φαινόμενο, πολλοί χριστιανοί, να εγκλωβίζονται σε διάφορες ενδοεκκλησιαστικές τάσεις, ή σε μία ιδεολογία, σε μία «σέκτα» ή ακόμη και σε μία θρησκευτική ομάδα οργανωμένης χάρης, όπου η αντίληψη που έχουν, το ήθος που καλλιεργούν και οι πρακτικές που εφαρμόζουν να συντελούν στην διάσπαση της εκκλησιαστικής ενότητας.

Τα μέλη των ομάδων αυτών χαρακτηρίζονται ως άτομα με ψυχολογικά προβλήματα, με υψηλά και μεγαλόπνοα σχέδια για το μέλλον, αλλά συνάμα και με αδύνατη θέληση. Ένθερμοι οπαδοί της ουτοπίας, συνήθως με χαμηλό μορφωτικό επίπεδο και με τη φαντασία να είναι κινητήριος μοχλός της ζωής τους, είναι πρόσωπα που αισθάνονται μοναξιά, φόβο, απογοήτευση και αβεβαιότητα. Γι' αυτούς, οι ομάδες αυτές μπορούν να τους προσφέρουν το μυστικό της ευτυχίας, την επιτυχία, την ψυχική και σωματική υγεία καθώς και τον απεγκλωβισμό τους από την αφάνεια.

Έτσι, μέσα από διαδικασίες πλύσεως εγκεφάλου, αφού στις ομάδες αυτές η ελεύθερη βούληση, η κριτική σκέψη και η προσωπική ευθύνη εξαλείφονται, καταλήγουν να αφοσιώνονται, κατά τρόπο υπερβολικό, ή καλύτερα να υποδουλώνονται, στο πρόσωπο ενός δήθεν ευσεβούς «γέροντος-γκουρού», ο οποίος βρίσκεται στην κορυφή της ιεραρχίας της ομάδας αυτής. Άλλωστε, στις «σέκτες»⁷, κεντρικό πρόσωπο είναι ο ηγέτης. Ο «φωτισμένος» που δήθεν έχει γνωρίσει θείες αποκαλύψεις. Ο ίδιος συνήθως φέρει τα χαρακτηριστικά θαυματοποιού, μάγου ή και προφήτη-μελλοντολόγου.

Έτσι, οι αφελείς χριστιανοί προσκολλώνται προσωπολατρικά στα «μαγικά» έργα και θαμπώνονται από τα εντυπωσιακά λόγια του λαοπλάνου γέροντος, αφήνοντας στο περιθώριο τον σωστικό λόγο του Ευαγγελίου που ελευθερώνει και μεταμορφώνει τον άνθρωπο. Οι άνθρωποι αυτοί ή μάλλον οι πλανεμένοι ακόλουθοι οπαδοί, μιλούν συχνά για τις υπερφυσικές ιδιότητες και τα υψηλά πνευματικά χαρίσματά του γέροντά τους, τα οποία μπορεί άλλοτε να είναι υπαρκτά και άλλοτε όχι. Πιθανή αμφισβήτηση του κύρους του προσώπου ή των λόγων του θαυματοποιού γέροντος αποτελεί βασική αιτία συγκρούσεως.

Για τον λόγο αυτό, συχνά εμφανίζονται πολύ επιθετικοί απέναντι στο υπόλοιπο σώμα της Εκκλησίας. Συσπειρώνουν τα μέλη τους, τα εγκλωβίζουν και πολύ εύκολα τα οδηγούν στον φανατισμό. Το σύνθημα «εμείς και οι άλλοι» όχι μόνο ακούγεται συχνά, αλλά και εφαρμόζεται στην πράξη, καθώς παρατηρούμε ενορίες να διασπώνται και η ενότητα του εκκλησιαστικού σώματος να διακυβεύεται.

Με πρωτόγονο φανατισμό υπερασπίζονται το πρόσωπό του θαυματοποιού γέροντά τους. Στρατολογούνται γύρω του και μάχονται μανιωδώς υπέρ των λόγων και των έργων του. Συχνά τον αποθεώνουν,

⁷ Kaplan and Sadock's, *Ψυχιατρική*, 7η έκδοση, Β' τόμος, Λίτσας, Αθήνα, 2000, σελ. 1163.

τον θεωρούν ταπεινό και ευσεβή, σύγχρονο άγιο, πρόσωπο εκλεκτό, φωτισμένο και ξεχωριστό, πολλές φορές μάλιστα ακόμη και «μεσσία», που ήλθε να σώσει τους ανθρώπους από την αμαρτία του κόσμου, ακόμη δε και να διορθώσει την Εκκλησία από την πλάνη, στην οποία έχει δήθεν περιέλθει, ενώ οι ίδιοι αυτοανακηρύσσονται ως μαθητές ή και υπερασπιστές του.

Γι' αυτούς, η Εκκλησία δοκιμάζεται. Έχει χάσει τον δρόμο και πνευματικότητά της. Έχει ξεχάσει την αποστολή της. Οι αποφάσεις της είναι αιρετικές, οι περισσότεροι επίσκοποι έχουν προδώσει την πίστη τους, ενώ αυτοί παραμένουν ως άλλοι στύλοι της Εκκλησίας για να τη σώσουν από τους εξωμότες επισκόπους. Αυτή και μόνο η αντίληψη, που λιγότερο ή περισσότερο καλλιεργείται και αναπτύσσεται στους κόλπους αυτούς δεν είναι μόνο εσφαλμένη, παράδοξη και σαφώς αντiekκλησιαστική, αλλά βεβαίως και αντιχριστιανική. Ξεκάθαρη πλάνη. Έτσι, τυφλωμένοι από αυτή την πλάνη της ιδεολογίας τους, θεωρούν τους εαυτούς τους ομολογητές της πίστεως, κλειδοκράτορες της αλήθειας, συνεχιστές των Πατέρων⁸, ήρωες και μαχητές της ορθοδόξου πίστεως.

Είναι προφανές ότι με τον τρόπο αυτό, καταρρίπτεται η ελεύθερη λειτουργία της προσωπικής σκέψεως και κρίσεως και οι ίδιοι λειτουργούν με εγωισμό, αλαζονεία, υπερηφάνεια και θρησκοληψία, θεωρώντας ότι ο γέροντάς τους είναι θεός.

Τα λόγια του δε, όχι μόνο δεν είναι δυνατόν να αμφισβητηθούν, αλλά θεωρούνται και αλάνθαστα. Ακόμη και ενδεχόμενη εναντίωση του ίδιου σε συνοδικές αποφάσεις της Εκκλησίας δικαιολογείται από τους οπαδούς του ως δίκαιη, σωστή και κανονική, αφού συχνά η εναντίωσή του αυτή, άλλοτε βασίζεται σε συγκεκριμένους κανόνες της Εκκλησίας, με τον

⁸ Κεντρική θέση κατέχει σχεδόν πάντοτε ο Επίσκοπος Εφέσου, Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός.

τρόπο που οι ίδιοι ερμηνεύουν, άλλοτε πάλι ταυτίζεται ή και συγχέεται αφελώς με παραδείγματα βίου ενδόξων αγίων της Εκκλησίας μας που ομολόγησαν και μαρτύρησαν για την ορθόδοξη πίστη τους.

Ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος τυγχάνει να είναι κληρικός ή μοναχός, πολλές φορές μάλιστα, δυστυχώς, και πνευματικός ιερέας, δεν επιτρέπει την ελεύθερη κριτική, ούτε βεβαίως τον αντίλογο. Η «θεία» του διάσταση είναι τόσο έντονη, ώστε να δογματίζει ελεύθερα εν ονόματι του Χριστού, ανεξάρτητα από το Ευαγγέλιο ή και την πατερική παράδοση. Ο ίδιος είναι ολοκληρωτικός στην διοίκηση, λαμβάνει ό,τι επιθυμεί από τους πιστούς (χρήματα, περιουσίες, εξουσία κ.α) και ελέγχει απόλυτα τους οπαδούς του. Είναι ιδιαίτερα σκληρός και καλλιεργεί έντονα παρανοϊκά στοιχεία⁹, απαιτώντας μάλιστα πλήρη και άκαμπτη υπακοή προς τον ίδιο, αφού τα λόγια του είναι άγια και ιερά και οι συμβουλές του αλάνθαστες, που καθοδηγούνται από το Άγιο Πνεύμα.

Η πλάνη του μάλιστα μαρτυρείται και στον καινοφανή ή και παράδοξο τρόπο που τελεί τις ιερές ακολουθίες και τα ιερά Μυστήρια της Εκκλησίας. Ένας τρόπος που διαφέρει κατά πολύ από την πατερική παράδοση της Ορθόδοξου Εκκλησίας και είναι σαφώς ασυμβίβαστος με την ορθόδοξη εκκλησιολογία. Για παράδειγμα, πρακτικά θέματα σε σχέση με την ώρα και την διάρκεια τελέσεως της θείας Λειτουργίας και των ιερών Μυστηρίων, το υποκριτικά συγκινησιακό κλίμα που δημιουργεί κατά την διάρκεια των ακολουθιών, η δυνατότητα μετοχής στη θεία Ευχαριστία σε σχέση με το εύρος της προαπαιτούμενης νηστείας ή και οι πρακτικές πνευματικής προετοιμασίας που ζηλωτικά προβάλλει, δεν δημιουργούν εκκλησιαστική συνείδηση. Αντιθέτως, δίνουν μία ατομική ή ακόμη και κοινωνική κοσμικά διάσταση στα ιερά Μυστήρια.

⁹ Πράντζος Σωτ, *Η ενότητα της Εκκλησίας και σύγχρονες ενδοεκκλησιαστικές τάσεις-Ποιμαντικοψυχολογική προσέγγιση*, Μεταπτυχιακή εργασία, ΑΠΘ, Θεολογική Σχολή, Θεσσαλονίκη, 2013, σελ. 138.

Ο ίδιος παρουσιάζεται ως καθαρός, αγνός και αναμάρτητος, προβάλλοντας συνεχώς έναν στείρο ηθικισμό. Έναν ηθικισμό που γεννά τον φαρισαϊσμό και συνεπώς την υποκρισία. Ο Χριστιανισμός όμως δεν είναι ηθική διδασκαλία, αλλά «καινή κτίση», η οποία έγινε «πρός ἡμᾶς» και «δι' ἡμᾶς»¹⁰, σύμφωνα με τον Άγιο Συμεών τον Νέο Θεολόγο. Και οι εντολές του Χριστού δεν αποτελούν νόμο, αλλά δείκτες ελευθερίας, ασφαλές πλαίσιο βίωσης του σωτηριολογικού μυστηρίου.

Στον ηθικισμό οι έννοιες, όπως η ταπείνωση, η άσκηση, η πραότητα, η μακροθυμία, ο αγώνας κατά των παθών, η θυσιαστική αγάπη και η αγάπη για τον πλησίον είναι παντελώς άγνωστες. Αντιθέτως, βλαστάνει ο εγωισμός και πλεονάζει η κενοδοξία και η υπερηφάνεια. Έτσι, υπό το ασφαλές πέπλο μιας δήθεν ευσέβειας και μιας δήθεν ταπεινώσεως, ο ίδιος υποθάλπει, υποσκελίζει και εναντιώνεται αλαζονικά στη φωνή της Εκκλησίας, προκειμένου να εξυπηρετήσει ιδίους σκοπούς και προσωπικά οφέλη, ακόμη και οικονομικά. Έτσι, δρα πονηρά και ανεξάρτητα, μην υπακούοντας συνήθως ούτε στις προτροπές του επισκόπου του.

Ο ίδιος γνωρίζει πολύ καλά και με ιδιαίτερη μάλιστα δεινότητα, να χρησιμοποιεί τον λόγο· να πείθει, να φανατίζει, να χειρίζεται συναισθηματικά, να τρομοκρατεί, να εγκλωβίζει, να εκβιάζει ψυχολογικά, να εξαναγκάζει, να ελέγχει και να ταπεινώνει ψυχές. «Αστυνομεύει», θα λέγαμε, κάθε πτυχή της προσωπικής ζωής των πνευματικών του τέκνων, ακόμη και τις εντελώς προσωπικές.

Έτσι, το μυστήριο της Ιεράς Εξομολογήσεως μεταβάλλεται πολλές φορές σε εφιαλτική ανάκριση. Οι εξομολογούμενοι δεν ειρηνεύουν, δεν αναπαύονται και δεν ωφελούνται πνευματικά. Αντιθέτως, νιώθουν ενοχικά συναισθήματα και αισθάνονται αφόρητη ψυχαναγκαστική πίεση, από μια ιδιωτική θεολογία τρομοκρατικού τύπου, ξένη τόσο προς την

¹⁰ Συμεών Ν. Θεολόγου, *Ηθικά*, 5, 467-473, Έκδ. Darrouzès, «Sources Chrétiennes», τ. 129, σελ. 114.

ορθόδοξη πατερική παράδοση, όσο και προς την θεολογική διδασκαλία της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας. Πρόκειται λοιπόν ξεκάθαρα για σφετερισμό του ιερού υπουργήματος της Πνευματικής Πατρότητας.

Με τον τρόπο αυτό εκθειάζεται η ζωή του χριστιανού ως ένα ατελεύτητο μαρτύριο και οποιαδήποτε ελεύθερη εκδήλωση της προσωπικότητας περιορίζεται και καταπιέζεται από συνεχή «μη» και «όχι». Ο φόβος της αμαρτίας πλανάται πάνω από κάθε ελεύθερη προσωπική δράση, έργο ή λογισμό. Με τον τρόπο αυτό ο κόσμος γύρω μας φαίνεται απρόσιτος, οι άνθρωποι εχθρικοί και το σώμα μας ένα πράγμα αμαρτωλό, που δεν αξίζει να ασχοληθούμε με αυτό. Λησμονούν φαίνεται μάλλον ότι ο Κύριος δημιούργησε το σώμα τού καθενός μας και μάλιστα πλήρωσε με το ίδιο Του το Αίμα για να το εξαγοράσει από την δουλεία του πονηρού και να το κάνει ναό Του, κατοικία Του. Ο λόγος του Αποστόλου Αποστόλου Παύλου ότι «τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματός ἐστιν»¹¹ είναι χαρακτηριστικός.

Με τον τρόπο αυτό, δημιουργείται μία ατομική-παράλογη θεολογία και μια παράξενη κοσμολογία, ξένη προς την ορθόδοξη πατερική παράδοση, που πλησιάζει την δεισιδαιμονία, τα μάγια και την ψευδαίσθηση. Βεβαίως, μια τέτοια αντίληψη του κόσμου θυμίζει ανατολικού τύπου θρησκευτικές θεωρίες.

Στο πλαίσιο αυτό, το δυσάρεστο αυτό φαινόμενο, ήτοι των μη κατάλληλων πνευματικών καθοδηγών, που παριστάνουν τους φτασμένους γέροντες για να προσάψουν υπάκουους θαυμαστές-υποτακτικούς ή και οπαδούς, στηλιτεύει πολύ εύστοχα ο άγιος Ιγνάτιος Μπραντσιανίνωφ, επίσκοπος Καυκάσου και Μαύρης Θάλασσας, ο οποίος λέγει:

¹¹ Β' Κορ. 6, 19.

«Οι "γέροντες", εκείνοι που παίζουν τον ρόλο των αρχαίων αγίων Γερόντων, χωρίς να έχουν τα πνευματικά χαρίσματα εκείνων - να το ξέρουν, ότι τόσο η καλή τους διάθεση, όσο και οι καλές τούς σκέψεις και ιδέες για το ιερό έργο της μοναχικής υπακοής είναι λανθασμένες. Και ότι ακόμη και ο τρόπος, με τον οποίον σκέπτονται, και αντιλαμβάνονται τα πράγματα, είναι μία αυταπάτη, μία διαβολική πλάνη, που δεν μπορεί να μη γεννήσει ανάλογο καρπό και σ' εκείνον, που ευρίσκεται στην πνευματική τους καθοδήγηση.

Η λανθασμένη και ανεπαρκής κατάστασή τους δεν θα μείνει για πολύ απαρατήρητη στον υπό την καθοδήγησή τους άπειρο αρχάριο, αν έχει έστω και λίγο μυαλό και διαβάζει τα ιερά βιβλία με μοναδικό στόχο να βρει την σωτηρία του. Κάποτε αυτό θα φανεί. Και θα γίνει αφορμή μιας ανεπιθύμητης ψυχικής απόστασης, που θα κάνει πολύ δυσάρεστη την σχέση ανάμεσα στον γέροντα και τον μαθητή του, και θα φέρει ψυχολογική αναστάτωση και στους δύο.

Είναι φοβερό, να παίρνει κανείς (αυτόγνωμα και αυθαίρετα!) καθήκοντα, που ο άνθρωπος μπορεί να εκπληρώσει μόνον με την δύναμη και την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Είναι φοβερό, να φαντάζεται κανείς ότι είναι δοχείο τού Αγίου Πνεύματος, ενώ ακόμη δεν έχουν διακοπεί οι σχέσεις του με τον σατανά· και αυτό το "δοχείο" δεν έχει ακόμη παύσει να μολύνεται από ενέργειες τού σατανά. Είναι φοβερό και φρικτό πράγμα μία τέτοια υποκρισία, ένας τέτοιος θεατρινισμός! Ολέθριο για τον ίδιο και για τον πλησίον, ένοχο στα μάτια του Θεού και βλάσφημο»¹².

Είναι γεγονός ότι το φαινόμενο αυτό, καίτοι υπήρχε πάντοτε στην Εκκλησία, έχει λάβει σήμερα ευρύτερες διαστάσεις. Εμφανίσθηκε δε εντόνως κατά την διάρκεια της πανδημικής κρίσεως. Βεβαίως, σε αυτό

¹² Ιγνατίου Μπριατσιανίνωφ, Προσφορά στο σύγχρονο μοναχισμό, (τόμ. Α'), Εκδ. Ι.Μ. Νικοπόλεως και Πρεβέζης, Πρέβεζα, 1995, σελ. 139-156.

συνέβαλε και η τεχνολογία, αφού ψευδοπροφήτες και ψευδοπροφητείες, θεωρίες συνωμοσίας, θαυματοποιοί γέροντες και τρομολαγνικές θεωρίες διαφημίσθηκαν και διαδόθηκαν άκριτα με την βοήθεια του διαδικτύου, παγιδεύοντας ακόμη και κληρικούς.

Πράγματι, στους γρήγορους και βιαστικούς ρυθμούς που κινείται σήμερα η κοινωνία μας, οι άνθρωποι δείχνουν να έχουν χάσει τον προσανατολισμό τους. Η εποχή μας χαρακτηρίζεται από μεγάλη πνευματική σύγχυση. Η πρόοδος και η εξέλιξη της τεχνολογίας, με την ταχύτατη εξάπλωση της πληροφορίας, έχει κάνει τη ζωή των ανθρώπων ιδιαίτερα εύκολη και ακούραστη. Ο άνθρωπος μπορεί να έχει τα πάντα και να γνωρίσει τα πάντα με το πάτημα ενός μόνο κομπιού στο τηλέφωνό του. Τόσο απλά και χωρίς κόπο. Ο σημερινός άνθρωπος δεν έχει μάθει να κοπιάζει, δεν έχει μάθει να ασκείται, δεν έχει μάθει να υπομένει, δεν έχει μάθει να αγωνίζεται, δεν έχει να μάθει να προσεύχεται.

Συνεπώς, στους γρήγορους αυτούς ρυθμούς που καθημερινά κινείται, με τις απαντήσεις και τις καταναλωτικές επιθυμίες του να ικανοποιούνται πλήρως, το ίδιο γρήγορη, άμεση και θετική οφείλει να είναι και η απόκριση του Θεού στα αιτήματά του. Και όταν ο Θεός αργεί ή δεν ανταποκρίνεται στα εγωιστικά «θέλω» του καθενός μας, τότε πολλοί είναι εκείνοι που καταφεύγουν σε μάγια, σε δεισιδαιμονικές καταστάσεις ή ακόμη και σε πρόσωπα πλανεμένων κληρικών ή μοναχών, που φροντίζουν εκείνοι να αντικαταστήσουν τον Θεό με τα ψευδο-θαύματα, με τις ψευδο-προφητείες και τις ψευδο-ιάσεις που δήθεν επιτελούν, εκμεταλλευόμενοι έτσι όχι μόνο τον ανθρώπινο πόνο, αλλά και τα ιερά σύμβολα της Εκκλησίας μας, όπως τον σταυρό, τις ιερές εικόνες και τα ιερά λείψανα αγίων, τα οποία και προβάλλουν ως κατεξοχήν αντικείμενα λατρείας.

Σε αυτά μάλιστα αποδίδουν θαυματουργικές ιδιότητες, φτάνοντας στο σημείο της ειδωλοποίησης τους. Έτσι, αντί η δόξα και η λατρεία να

αποδίδεται στον Θεό-Δημιουργό, αποδίδεται εν τέλει στα δημιουργήματα και στα αντικείμενα, ήτοι στην ύλη. Όταν όμως ο χριστιανός περιορίζει την πίστη στο επίπεδο του κτιστού, την συμβατικοποιεί και οδηγείται στον φονταμενταλισμό. Στην περίπτωση αυτή, απόλυτο και ασάλευτο γι' αυτόν δεν είναι πλέον το άκτιστο, αλλά το κτιστό, που αντικειμενοποιείται και ταυτίζεται με πράγματα αισθητά και προσιτά στην ανθρώπινη γνώση¹³.

Βεβαίως, στο σημείο αυτό οφείλουμε να ξεκαθαρίσουμε, ότι οι θαυματουργικές δυνάμεις των ιερών εικόνων δεν οφείλονται στην ύλη, αλλά στη σχέση τους προς τα εικονιζόμενα πρόσωπα αγίων, αφού όπου υπάρχει η εικόνα εκεί βρίσκεται και ο εικονιζόμενος άγιος. Σύμφωνα μάλιστα με τον άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, τα θαύματα των ιερών συμβόλων, ήτοι του σταυρού, των ιερών εικόνων κ.α., αποτελούν αντιφέγγισμα του θείου φωτός.

Υπό την έννοια αυτή, την θαυματουργική χάρη τους δεν την οφείλουν στη φύση τους, αφού αυτά αποτελούν ύλη, αλλά στην ένωσή τους με το πρόσωπο του εικονιζόμενου αγίου και της χάριτος του Χριστού, η οποία παρέχεται δια μέσου Αυτού. Η χάρις του Θεού είναι που κάνει κάθε εικόνα ζωντανή στους πιστούς, κατ' αναλογία βεβαίως της πίστεως τους.

Ο μεγάλος αυτός Πατέρας της Εκκλησίας μας αναφέρει χαρακτηριστικά:

«Εἰ ἡ εἰκὼν τοῦ βασιλέως ἐστὶ βασιλεύς, καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ, Χριστὸς, καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ ἀγίου ἅγιος. Καὶ οὔτε τό κράτος σχίζεται, οὔτε ἡ δόξα διαμερίζεται, ἀλλ' ἡ δόξα τῆς εἰκόνας, τοῦ εἰκονιζομένου γίνεται». Και συνεχίζει: *«Εἰ δέ χρῆναι λέγοις νοερῶς μόνον θεῶ συνάπτεσθαι, ἄνελε πάντα τὰ σωματικά, τὰ φῶτα, τό εὐῶδες θυμίαμα· αὐτήν τήν διά τῆς φωνῆς*

¹³ Μαντζαρίδης Γ., *Χριστιανική Ηθική, Β'*, Εκδ. Πουρναρά, Θεσσαλονίκη, 2003, σελ. 191.

προσευχὴν· αὐτὰ τὰ ἐξ ὕλης τελούμενα θεῖα μυστήρια, τὸν ἄρτον, τὸν οἶνον, τὸ τῆς χρίσεως ἔλαιον, τοῦ σταυροῦ τὸ ἐκτύπωμα. Ταῦτα πάντα γὰρ ὕλη· ὁ σταυρός, ὁ τῆς σταυρώσεως σπόγγος, καὶ κάλαμος, καὶ ἡ τὴν ζωφόρον πλευρὰν νύξασα λόγχη. Ἡ τούτων ἀπάντων ἀνελε τὸ σέβας, ὅπερ ἀδύνατον, ἢ μὴ ἀπαναίνου μηδέ τὴν τῶν εἰκόνων τιμὴν. Χάρις δίδεται θεῖα ταῖς ὕλαις διὰ τῆς τῶν εἰκονιζομένων προσηγορίας... οὕτως καὶ αἱ ὕλαι, αὐταὶ μὲν καθ' ἑαυτὰς ἀπροσκύνητοι, ἂν δὲ χάριτος εἴη πλήρης ὁ εἰκονιζόμενος, μέτοχοι χάριτος γίνονται κατ' ἀναλογίαν τῆς πίστεως»¹⁴.

Εἶναι λοιπὸν προφανές ὅτι τέτοιου εἴδους πνευματικὰ διαστροφικὲς πρακτικὲς ἀπὸ πρόσωπα δῆθεν «φωτισμένα», ἀπὸ πρόσωπα που ενεργοῦν πονηρῶς, αὐτονόμως καὶ πρὸς ἴδιον ὄφελος, ὄχι μόνον διαστρέφουν ἢ καὶ διαστρεβλώνουν τὸ ορθόδοξο ἦθος καὶ ἔθος τῆς Εκκλησίας, ἀλλὰ με τὶς πρακτικὲς αὐτὲς οδηγοῦν σε ἐσφαλμένη ἐκκλησιαστικὴ ἀντίληψη τοὺς πιστοὺς καὶ υπονομεύουν τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητα.

Υπὸ τὸ πνεῦμα αὐτό, στὸν μακροαῖωνο ἱστορικὸ βίον τῆς Εκκλησίας μας δὲν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις ἀνθρώπων που παρουσίαζαν τὸν ἑαυτό τους ὡς προφῆτες καὶ θαυματοποιούς. Πηγὴ τους ἀνέκαθεν ἦταν ὁ ἀνθρώπινος ἐγωισμὸς. Ἄλλωστε, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς προειδοποίησε ὅτι ἀνάμεσά μας θα ἐμφανισθοῦν ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆτες με ὑπερφυσικὲς δυνάμεις, «ἐν ἐνδύμασι προβάτων»¹⁵, που θα πλανήσουν ἀκόμη τοὺς ἐκλεκτοὺς, οἱ ὁποῖοι ὁμῶς δὲν θα ἔχουν καμία σχέση με Αὐτόν, καὶ θα τοὺς πει: «οὐδέποτε ἔγνω ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν»¹⁶.

Ἡ Ορθόδοξη Εκκλησία διδάσκει ξεκάθαρα πὼς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προγνωρίζει τὸ μέλλον, παρὰ μόνον ὁ Θεός, ἀφοῦ Αὐτός εἶναι ὁ δημιουργὸς καὶ προνοητὴς τοῦ παντός. Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὰ ὅσα πρόκειται

¹⁴ Ἰωάννου Δαμασκηνού, Πρὸς τοὺς διαβάλλοντας τὰς ἀγίας εἰκόνας, Λόγος πρῶτος ἀπολογητικός, PG94, 1264AB.

¹⁵ Ματθ. 7, 15.

¹⁶ Ματθ. 7, 23.

να συμβούν αποκαλύπτεται από τον Θεό σε όποιον Εκείνος θέλει «*ὅτι ἐὰν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι*»¹⁷ προς πνευματική ωφέλεια των πιστών και όχι βεβαίως προς ὄφελος ἢ και προσωπική προβολή του προφήτη. Ἄλλωστε, σύμφωνα με την Ορθόδοξη διδασκαλία ὅλες οι προφητείες βρήκαν την εκπλήρωσή τους στο πρόσωπο του Χριστοῦ και ο Ιωάννης ο Πρόδρομος ἦταν ο τελευταῖος προφήτης της Αγίας Γραφής: «*πάντες γάρ οἱ προφήται καὶ ὁ νόμος ἕως Ἰωάννου προεφήτευσαν*»¹⁸, μας λέγει ο Κύριος.

Συνεπώς, στην Ορθόδοξη Εκκλησία δεν ἔχουν θέση οι προλήψεις και οι δεισδαιμονίες. Η Ορθόδοξη Εκκλησία εἶναι η Εκκλησία των Μυστηρίων, τα οποία εἶναι κτιστά μέσα, με τα οποία παρέχεται η ἀκτιστη χάρη του Θεοῦ. Αποτελοῦν «*θυρίδες*», σύμφωνα με τον Ἅγιο Νικόλαο Καβάσιλα, μέσα από τις οποίες εισέρχεται το φως του Θεοῦ στον κόσμο¹⁹. Κέντρο δε αυτών εἶναι το θεοσύστατο Μυστήριο της θείας Ευχαριστίας, το οποίο αποτελεί την τελική και πληρέστερη δωρεά του Θεοῦ.

Αυτή αποτελεί την ουσία και το αποκορύφωμα της εκκλησιαστικής λατρείας, αφού οι ἄλλες εκκλησιαστικές ακολουθίες αποτελοῦν προπαρασκευή ἢ και προέκταση του μυστηρίου της θείας Ευχαριστίας. «*Καὶ ἄλλως δέ μυστήριον καλεῖται*», γράφει ο Ἅγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος για την Ευχαριστία, «*ὅτι οὐχ ἄπερ ὀρῶμεν πιστεύομεν, ἀλλ' ἕτερα ὀρῶμεν, καὶ ἕτερα πιστεύομεν... Ἀκούω σῶμα Χριστοῦ· ἑτέρως ἐγὼ νοῶ τὸ εἰρημένον, ἑτέρως ὁ ἄπιστος*»²⁰.

Υπό το πνεῦμα αυτό, μετέχοντας ο πιστός στα ιερά Μυστήρια γίνεται μέτοχος της γνώσεως της αποκαλυμμένης αλήθειας και αποκτά προσωπική πείρα της εν Χριστῷ ζωής. Γίνεται μέτοχος στο ἕνα και «*μέγα*

¹⁷ Λουκ. 10, 21-32.

¹⁸ Ματθ. 11, 13.

¹⁹ Νικ. Καβάσιλα, *Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς*, PG150, 504B.

²⁰ Ιω. Χρυσόστομος, *Λόγος εἰς την Α' Κορινθίους*, 7, 1, PG61, 55.

τῆς εὐσεβείας μυστήριον»²¹ της πίστεως, που είναι η φανέρωση του Χριστού στον κόσμο και η σύσταση της Εκκλησίας.

Η Εκκλησία, αποτελεί το «Σῶμα του σαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου»²², σύμφωνα με τον ιερό Χρυσόστομο, ενώ σύμφωνα με τον Άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή είναι τύπος και εικόνα «τοῦ σύμπαντος κόσμου τοῦ ἐξ ὀρατῶν καὶ ἀοράτων οὐσιῶν ὑφειστώτους»²³. Είναι ο κόσμος στη σωστή του τροχιά, γι' αυτό δεν είναι κοινωνία ανθρώπινη, αλλά θεανθρώπινη. Αποτελεί «κοινωνία τῆς θεώσεως»²⁴, μέσα στην οποία ολοκληρώνεται ο σκοπός της υπάρξεως του ανθρώπου, ἤτοι η ομοίωσή του προς τον Θεό, η θέωση.

Συνεπώς, οτιδήποτε επιδιώκει ή και συμβάλλει στην διάσπαση της ενότητας της Εκκλησίας προέρχεται εκ του πονηρού. Κάθε ιδεολογία, κάθε θρησκευτική σέκτα και δεισιδαιμονία, κάθε ενδοεκκλησιαστική φατρία εμποδίζει την πλήρη ένταξη και μετοχή του πιστού στο ένα και μοναδικό, δημιουργικῶς προσληφθέν, αγιασθέν, θεωθέν, σταυρωθέν, αναστάν, αναληφθέν στους ουρανούς και καθημένον εκ δεξιῶν του Πατρός, αἰώνιο ιστορικό σῶμα του Χριστοῦ, «ὅ ἐστιν ἡ Ἐκκλησία»²⁵, περιορίζοντας ἔτσι την ελευθερία του και τη μετοχή του στην αλήθεια.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς παρατηρεῖ ότι η μετοχή στην Εκκλησία είναι ταυτόσημη με τη μετοχή στην αλήθεια. Γι' αυτό όσοι δεν ἔχουν σχέση με την αλήθεια, δεν ἔχουν σχέση και με την Εκκλησία: «καὶ γάρ οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσὶ· καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδέ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶ»²⁶, τονίζει χαρακτηριστικά. Συνεπώς, μετέχοντας ο πιστός στην αλήθεια μετέχει στην ἴδια την ζωή,

²¹ Α' Τιμ., 3,16.

²² Ιωάννου Χρυσόστομου, Ὁμιλία πρό τῆς ἐξορίας, β', PG 52, 429.

²³ Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Μυσταγωγία, PG91, 668C.

²⁴ Ιω. 17, 21.

²⁵ Κολ. 1,26.

²⁶ Γρηγορίου Παλαμά, Ἀναίρεσις γράμματος Ἰγνατίου Ἀντιοχείας 3, Εκδ. Π. Χρήστου, Γρηγορίου του Παλαμά, Συγγράμματα, τ. 2, σελ. 627.

μετέχει στη σωτηρία, μετέχει στην κοινωνία της ελευθερίας: «γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν, καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς»²⁷, μάς λέγει ο Κύριος.

Στην Εκκλησία ερχόμασθε για να σωθούμε και όχι να την σώσουμε. Η Εκκλησία δεν έχει ανάγκη από προστάτες και σωτήρες. Καπετάνιος στο καράβι είναι Ένας και αυτός είναι ο Χριστός, ο Οποῖος μας διαβεβαίωσε πως «καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»²⁸. Θαυματοποιοί, γέροντες γκουρού, ψευδοπροφήτες, προλήψεις και δεισιδαίμονες πρακτικές αλλοτριώνουν το εκκλησιαστικό φρόνημα, απομακρύνουν την εν Χριστώ ελευθερία και εμποδίζουν την υπέρβαση του προσώπου στην αναζήτηση της απόλυτης αλήθειας.

Σας ευχαριστώ!

²⁷ Ιω. 8,32.

²⁸ Ματθ. 16,18.